

LaBeckett

1989-2019

MEMENTO MORI. RECORDEM-NOS DE MORIR

UNA GOSSA EN UN DESCAMPAT

de Clàudia Cedó

Del 19/09/2019 al 13/10/2019. De dimecres a dissabte, 20:30h. Diumenge, 18:30h

Naixement de la mort

Tots tenim el nostre descampat. Un indret àrid que hem hagut de travessar en algun moment. Una experiència dura, una decisió difícil, una pèrdua que va arribar sense avisar...

Moments que hem d'*afrontar*. No pots fugir-ne!

Una gossa en un descampat explica la història de superació d'una parella que, com tantes d'altres, haurà d'enfrontar-se a un embaràs complicat i a haver de parir una criatura morta. Trobar la mort quan esperes la vida, i aprendre alguna cosa de tot això. Plantar cara al monstre de les pròpies pors. Descobrir que tens uns recursos amagats en un racó del teu soterrani que surten quan els invoques.

Aquest espectacle ha estat guardonat amb tres Premis de la Crítica 2018 (Millor Text, Millor Espectacle i Millors Actrius protagonistes) i tres Premis Butaca 2019 (Millor Text, Millor Direcció i Millor Muntatge de Petit Format). ■

Fotografia: Kiku Piñol

Fitxa artística

Autoria: **Clàudia Cedó**

Direcció: **Sergi Belbel**

Repartiment: **Pep Ambrós, Anna Barrachina, Queralta Casasayas, Míriam Monlleó, Xavi Ricart i Maria Rodríguez**

Escenografia: **Max Glaenzel**

Espai sonor: **Jordi Bonet**

Il·luminació: **Kiko Planas**

Vestuari: **Mercè Paloma**

Caracterització: **Coral Peña**

Fotografia promocional: **Kiku Piñol**

Vídeo promocional: **Raquel Barrera**

Assistència de so: **Iker Rañé**

Ajudant de direcció: **Antonio Calvo**

Regidoria: **Mireia González**

Durada: **1h 30 min**

Una producció de la Sala Beckett i del Grec 2018 Festival de Barcelona.

GR&C | Festival de Barcelona

#UnaGossaEnUnDescampat

Temporada 2019/2020

Consulta tota la nostra programació a www.salabeckett.cat • T.: 93 284 53 12

Segueix-nos a les xarxes i descobreix tot el que passa a la Beckett!

facebook.com/SalaBeckett • [@salabeckett](https://twitter.com/salabeckett) • instagram.com/salabeckett

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Text de l'autora

Estava embarassada de cinc mesos quan vaig perdre el meu fill. L'embaràs se'ns va complicar i vam haver de prendre una decisió difícil, la de l'avortament, ja que jo estava en risc. Vaig haver de passar pel dilema, per les hormones, pels canvis de plans... I per un part. Jo no ho sabia, però amb cinc mesos es fa així. La psicòloga de l'hospital (ara li agraeixo molt!) ens va explicar que és el millor, que parir la criatura i veure-la t'ajuda a tancar el cicle. Jo vaig pensar "Que dur! No ho podré fer!", per a mi era la pitjor de les pors: veure el petit, que naixeria sense vida. L'experiència va ser molt intensa, la més intensa que he viscut mai. Vaig estar una setmana ingressada. Vaig passar molta por imaginant el que viuria, imaginant el descampat per on hauria de passar. Temia explotar de dolor en el moment en què veiés el meu fill. Però no va ser així. Vaig passar per moments difícils, sí; però també per moments en què t'uneixes amb els teus o coneixes una part de tu que no sàbies que existia. I al final de tot, va ser mirant el petit nadó mort, que aguantava la infermera davant meu, que vaig comprendre que m'havia equivocat, tenint-li por a aquell moment. El petit contenia tota la bellesa del món. Va ser el moment més bonic i delicat que he viscut mai. La Júlia, la protagonista de l'obra, diu en una escena que "la por és l'aura de misteri que envolta una experiència que encara no has viscut. Quan la vius, l'aura desapareix, i tot es torna més real; com si un milió de gotes de rosada caiguessin de sobte convertides en aigua".

Tots tenim el nostre descampat. Un indret àrid que hem hagut de travessar en algun moment de la nostra vida. Una experiència dura, una decisió difícil, una pèrdua que va arribar sense avisar, una guerra que no volíem batallar. Són moments que hem d'afrontar sí o sí. No pots pas fugir-ne! Els teus terrors s'aglutinen davant teu com un exèrcit armat. I tu, sola, avances cap a ells com un animal espantat. Trepitges deixalles, coses que creus que no tenen sentit, només fan mal i prou. El que no esperes és que, allà, al mig del descampat, hi ha una força estranya. Una empena dels propis morts o una embranzida dels vius, no ho sé. Alguna cosa que et fa tornar més poderosa, més sàvia. I llavors, t'adones que hi ha vida, en aquell indret. Que les deixalles no eren deixalles, en realitat. I que tu tens uns mil·límetres més d'alçada. L'obra parla d'això, de trobar sentit a les coses que colpegen. Escrivint-la he rellegit aquest meu descampat i li he trobat una llum més bonica. Com quan tornes a un lloc on vas estar de nit. I ara és el capvespre i la llum del sol cau tan bonica damunt els objectes, que els atorga una bellesa extraordinària. I tu ets allà, palplantada, sense entendre com és que no l'havies vista, aquesta bellesa, la primera vegada que hi havies estat. Però és el retorn, és l'escriure, és el fet artístic. És això, el que ha fet sortir el sol. El teatre té aquest poder, de compartir el dolor i apropar-nos els uns als altres. "Un mateix cos adolorit que respira amb els arbres i amb els altres. Que no saps on acabes tu i on comença l'altre. El dolor junt, el dolor barrejat. Un dolor que s'escola pels peus i s'escampa pel terra i puja per les cames de les infermeres, que et miren sabent el que sents. I per les cames de les actrius que interpreten el dolor dels altres i per les cames del públic que plora el dolor dels altres."

La decisió d'escriure l'obra va caure una mica pel seu propi pes. Com quan tens set i beus. Per a mi, ha estat un crit a la vida, una manera de rendir homenatge a aquesta criatura que no ha pogut tenir la vida que jo li havia imaginat. La meua manera d'explicar el que vaig sentir, de compartir-ho, i d'adonar-me del mateix que la protagonista descobreix a l'obra: que fins i tot les ombres més obscures no fan tanta por quan se les il·lumina.

Clàudia Cedó

Clàudia Cedó

Psicòloga, dramaturga i directora teatral. Amb 10 anys, comença a fer teatre a la ciutat on viu, Banyoles. A partir dels 14 anys crea una companyia de teatre amateur amb els amics, escriu i dirigeix a companyies de la ciutat, imparteix classes de teatre i participa com a actriu, directora, dramaturga en més de 50 espectacles amateurs. Es llicencia en Psicologia a la Universitat Autònoma de Barcelona i treballa com a psicòloga en centres penitenciaris, amb persones amb autisme i amb persones en deshabituació de tòxics. Es gradua en Art Dramàtic i forma part de Dokumentar Theater of Berlin. El 2006 crea Escenaris Especials, projecte que uneix les seves dues formacions: la psicologia i el teatre, oferint cursos de teatre a persones en risc d'exclusió social: actors i actrius amb diversitat funcional, discapacitat, autisme i malaltia mental. Actualment, Escenaris Especials té 100 alumnes, 10 grups i 9 docents.

És autora i directora de *Júlia?*, *De petits tots matàvem formigues*, *Tortugues: La desacceleració de les partícules*, *Et planto i L'home sense veu*. Cedó guanya el V Torneig de Dramatúrgia Catalana i el Torneo de Dramatúrgia de Madrid. És coautora de *Camp-Q* de Divadlo Letí a Praga, *Identity of Europe* a Liechtenstein i *Akelarre* a El Maldà de Barcelona. També ha escrit *Frankenstein sóc jo*, text curt estrenat al Teatre Lliure dins el Cicle Dones Lliure. Clàudia Cedó va ser la dramaturga resident a la Sala Beckett el 2017-2018. El seu últim text, *Una gossa en un descampat*, és fruit d'aquesta residència i es va estrenar a la Sala Beckett en coproducció amb el Grec Festival i direcció de Sergi Belbel. Ha estat guardonat amb els Premis de la Crítica al Millor Espectacle, Millor Text i Millor Actriu, amb els Premis Butaca al Millor muntatge de petit format, Millor text teatral i Millor direcció, i amb el Premi Núvol Apuntador a la Millor Dramatúrgia.

Des del 2017 Cedó és un dels autors que forma part del projecte europeu Fabulamundi. Playwriting Europe.

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb el patrocini de:

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia